

GODOVI IN MAŠNI NAMENI:

NEDELJA 21. 2.	8.00 ZA FARANE IN DOBROTNIKE
1. POSTNA NEDELJA	10.00 † FRANČIŠKA GREGORC
PETER DAMIANI, ŠK., UČ.	18.00 KRIŽEV POT
PONEDELJEK 22. 2.	18.00 † JANEZ PAHIČ, OBL.
SEDEŽ APOSTOLA PETRA	
TOREK 23. 2.	7.00 † FRELIH
POLIKARP, ŠK., MUČ.	
SREDA 24. 2.	18.00 † MATIJA JALEN
MATIJA, AP.	
ČETRTEK 25. 2.	18.00 † VALERIJA ZALOKAR
ALOJZIJ IN KALIST, MUČ.	
PETEK 26. 2.	18.00 † FRANC IN ANA JERAM
NESTOR, MUČ.	
SOBOTA 27. 2.	18.00 † JAKOB STANONIK
GABRIJEL ŽALOSTNE M.B., RED.	
NEDELJA 28. 2.	8.00 † JANEZ ROZMAN
2. POSTNA NEDELJA	10.00 ZA FARANE IN DOBROTNIKE
OŽBOLT, ŠK.	18.00 KRIŽEV POT
PONEDELJEK 1. 3.	18.00 † HELENA MARČUN
ALBIN, ŠK.	
TOREK 2. 3.	7.00 ZA ZDRAVO PAMET
NEŽA PRAŠKA, DEV.	
SREDA 3. 3.	18.00 † MARIJA JERAM
KUNIGUNDA, CES.	
ČETRTEK 4. 3.	18.00 † MATUHOVI
KAZIMIR, KR.	
PETEK 5. 3.	18.00 † STARŠI FIKFAK
HADRIJAN, MUČ.	
SOBOTA 6. 3.	18.00 † ANTONIJA THALER, 30. DAN
MIROSLAV, OP.	
NEDELJA 7. 3.	8.00 † SLAVKO VENGAR, 30. DAN
3. POSTNA NEDELJA	10.00 † BOLTARJEVI
PERPETUA IN FELICITA, MUČ.	18.00 KRIŽEV POT
PONEDELJEK 8. 3.	18.00 † STANISLAV IN FRANČIŠKA REHBERGER
JANEZ OD BOGA, RED.	
TOREK 9. 3.	7.00 ZA ZDRAVO PAMET
FRANČIŠKA RIMSKA, RED.	
SREDA 10. 3.	18.00 † (2) JANEZ(A) IN ANA VURNIK
40 MUČENCEV	
ČETRTEK 11. 3.	18.00 † LUDVIK IN MINKA ČERNE
BENEDIKT, ŠK.	V ZAHVALO
PETEK 12. 3.	18.00 ZA SPREOBURNJENJE NEVERUJOČIH
JUSTINA, RED.	
SOBOTA 13. 3.	18.00 † FRANČIŠKA GREGORC
KRISTINA, DEV., MUČ.	
NEDELJA 14. 3.	8.00 ZA FARANE IN DOBROTNIKE
4. POSTNA NEDELJA –	10.00 † BOJAN HORVAT, OBL.
PAPEŠKA (LAETARE)	18.00 KRIŽEV POT
MATILDA, KR.	
PONEDELJEK 15. 3.	18.00 † MIMI IN EKA HROVAT
LUDOVICA, RED.	
TOREK 16. 3.	7.00 ZA ZDRAVO PAMET
HILARIJ OGLEJSKI, ŠK.	
SREDA 17. 3.	18.00 † MARKO SMREKAR
PATRIK, ŠK.	
ČETRTEK 18. 3.	18.00 † FRANČIŠKA IN STANISLAV REHBERGER
CIRIL JERUZALEMSKI, ŠK., C. UČ.	
PETEK 19. 3.	18.00 † ATA JOŽE MARČUN
JOŽEF, JEZUSOV REDNIK	
SOBOTA 20. 3.	18.00 † DOLINOV
KLAVDIJA, MUČ.	
NEDELJA 21. 3.	8.00 ZA FARANE IN DOBROTNIKE
5. POSTNA NEDELJA - TIHA	10.00 ŽIVI IN † JEREBOVI
NIKOLAJ IZ FLUE	18.00 KRIŽEV POT

URADNE URE: PONEDELJEK, ČETRTEK in PETEK
poletni čas: 8.00 - 9.00 in 18.00 - 18.30
zimski čas: 8.00 - 9.00 in 17.00 - 17.30

IZDAL: ŽUPNIJSKI URAD RADOVLJICA,
Linhartov trg 30, 4240 Radovljica (odgovarja Andrej Župan, župnik)
TEL.: (04) 537 47 00, FAX: (04) 537 47 01, GSM: 041 861 411
EMAIL: zupnija.radovljica@rkc.si, TRR: 03127-1000010674

DAL TI BOM
KLJUČE
NEBEŠKEGA
KRALJESTVA.

Mt 16,19

SKALA

LIST ŽUPNIJE RADOVLJICA

TA VESELI POSTNI ČAS

Postni čas je namenjen duhovni pripravi na veliko noč podobno kot advent pred božičem. Traja 40 dni. Začne se na pepelnično sredo, dan, ko nam duhovnik pri sveti maši s pepelom na čelo naredi znamenje križa in ko slišimo besede »prah si in v prah se povrneš«. Postni čas traja do velikega četrтка, nedelj med pepelnično sredo in veliko nočjo pa se ne šteje v postni čas, saj je vsaka nedelja praznik Kristusovega vstajenja. Za pepelnično sredo in veliki petek velja strogi post, kar pomeni, da se odpovemo mesu in se le enkrat v dnevnu do sitega najemo. 40 dni postnega časa predstavlja 40 dni, ki jih je Jezus preživel ob postu in molitvi, hudič pa mu je pripravljaval skušnjave. Ne smemo jesti mesa? Res je, da Cerkev priporoča, da se odpovemo mesu na pepelnično sredo in na vse petke v postnem času. Odpoved mesu izhaja iz svetopisemskega temelja. Že v stari zavezi se je prerok Daniel odpovedal mesu in alkoholu (Dan 10,1-3). Toda bistvo posta ni v mesu, temveč v odpovedi nečemu, kar je

Nedelja, 21. 2. 2021 leto XXXVI (655)

v našem življenju pomembno. Tako je danes vse pogostejša odpoved uporabi socialnih omrežij, gledanju nanizank in podobnim stvarjem, ki zavzemajo vedno večji prostor v naših življenjih. Še bolj odpoved nečemu drugemu kot mesu velja za tiste, ki jih ne veže post od mesa. Za vse, ki so mlajši od 18 let in starejši od 60 let, ter nosečnice in obolele namreč obveza posta ne velja. Samo odpoved ni dovolj V postu nismo samo poklicani, da bi se nečemu odpovedali. Še bolj nas Cerkev vabi k dobrim delom. Papež Francišek nam za post svetuje, da se ne ustavljamo zgolj pri odpovedi mesu ali čemu podobnemu: »Nobeno dejanje, ki razvija vrlino, ne more biti veliko, če ji ne sledi dobrota do drugega. Ni torej pomembno, kako pogosto se postiš ali spiš na trdih tleh, morda ješ pepel - če ne narediš ničesar dobrega za drugega, ne narediš ničesar zares velikega.« Zato smo povabljeni, da v tem obdobju poleg odpovedi nečemu darujemo svoj čas in denar tistim, ki potrebujejo našo pomoč. Posebej smo v času posta pozvani, da si priznamo svoje pomanjkljivosti in iz svojega življenja odstranimo tiste ovire, ki nam onemogočajo postati boljši. Vesel postni čas Vam želim! petke v postnem času. Odpoved mesu izhaja iz svetopisemskega temelja. Že v stari zavezi se je prerok Daniel odpovedal mesu in alkoholu (Dan 10,1-3). Toda bistvo posta ni v mesu, temveč v odpovedi nečemu, kar je v našem življenju pomembno. Tako je danes vse pogostejša odpoved uporabi socialnih omrežij, gledanju nanizank in podobnim stvarjem, ki zavzemajo vedno večji prostor v naših življenjih. Še bolj odpoved nečemu drugemu kot mesu velja za tiste, ki jih ne veže post od mesa. Za vse, ki so mlajši od 18 let in starejši od 60 let, ter nosečnice in obolele namreč obveza posta ne velja. Samo odpoved ni dovolj V postu nismo samo poklicani, da bi se nečemu odpovedali. Še bolj nas Cerkev vabi k dobrim delom. Papež Francišek nam za post svetuje, da se ne ustavljamo zgolj pri odpovedi mesu ali čemu podobnemu: »Nobeno dejanje, ki razvija vrlino, ne more biti veliko, če ji ne sledi dobrota do drugega. Ni torej pomembno, kako pogosto se postiš ali spiš na trdih tleh, morda ješ pepel - če ne narediš ničesar dobrega za drugega, ne narediš ničesar zares velikega.« Zato smo povabljeni, da v tem obdobju poleg odpovedi nečemu darujemo svoj čas in denar tistim, ki potrebujejo našo pomoč. Posebej smo v času posta pozvani, da si priznamo svoje pomanjkljivosti in iz svojega življenja odstranimo tiste ovire, ki nam onemogočajo postati boljši. Vesel postni čas Vam želim!

NAŠI RAJNI: Antonija Thaler, Radovljica; Alojzij Slavko Vengar, Radovljica; Miroslav Dolinšek Gospod, daj našima rajnima večni pokoj.

MOLITEV ZA NOVE DUHOVNE POKLICE je vsak ponedeljek po sveti maši v župnijski kapeli. Vabljeni.

SKUPINA PRENOVA V DUHU vabi vsako sredo po sveti maši v župnijsko kapelo k molitvi in branju Svetega pisma. Vabljeni!

ČIŠČENJE CERKVE:

Zahvaljujem se vsem, ki požrtvovalno čistite župnijsko cerkev. Vabljeni tudi ostali, da se pridružite kateri od skupin. Čiščenje cerkve se začne običajno ob 8.00 oz. po dogovoru.

PRVI PETEK V MESECU: eno uro pred sveto mašo bo izpostavljeno Najsvetejše. Vabljeni.

ŽUPNIK JE NA VOLJO ZA SV. SPOVED! Pokličite na številko 041 861 411 in se dogovorite. Starši poskrbite za svojo spoved in za spoved svojih otrok!

MAŠNA ZNAMENJA - HVALOSPEV Katehet je svojim veroučencem pripovedoval, da je sveta maša v nekem oziru tudi povzetek celotnega Svetega pisma ali Jezusovega življenja. To jim je razložil najbolj nazorno z osrednjim delom daritve. »Na cvetno nedeljo so v Jeruzalemu ljudje navdušeno pozdravljali svojega učitelja in mu peli hvalnico. Po cesti so pogrinjali preproge in plašče in mu mahali z oljčnimi in palmovimi vejicami. Nezadržnemu navdušenju je sledilo čez nekaj dni porazno klicanje: <Proč z njim! Križaj ga!> Tudi sveta maša na začetku evharistične molitve daje hvalo Bogu, čez nekaj trenutkov smo pa priča Jezusovi smrti, ki jo doživljamo pri povzdigovanju.«

»V nevarnosti smo«, je nadaljeval katehet, »da se nam to resnično pripeti tudi v življenju. Po navdušenem sodelovanju v cerkvi kaj lahko zunaj, med ljudmi tega sveta, v drugačnih okoliščinah Gospoda celo zatajimo z besedo, mislijo ali z dejanji. Ne smemo pozabiti, da smo zelo krhki in negotovi in da smo sposobni hitro pozabiti vse, kar smo Bogu obljubili.« Evharistična molitev je jedro evharističnega bogoslužja. Začne se s hvalospevom. V hvalospevu se Cerkev po Kristusu v Svetem Duhu zahvaljuje Očetu za vsa njegova dela, za stvarjenje, odrešenje in posvečenje. Celotna skupnost se tedaj pridružuje tistemu nenehnemu poveljevanju, ki ga nebeška Cerkev, angeli in vsi sveti prepevajo trikrat svetemu

Bogu. Po poslušanju Božje besede in obredu darovanja, ko vsak izmed vernikov v duhu položi na oltar tudi svoj dar, se zavedamo Gospodove dobrote, ki nam jo naklanja. Da bi se mu zahvalili za vse, kar nam je storil, mu izrečemo hvalnico. Duhovnik nas pozdravi z: Gospod z vami. To pomeni: Gospod je tu. Ko reče: Kvišku srca, nas povabi, naj dvigujemo svoje misli in se odlepimo od vsega posvetnega. Pogledamo v nebo, proti večnosti. Ko odgovorimo: Imamo jih pri Gospodu, hočemo reči, da nismo zasvojeni z materialnimi stvarmi. V nadaljevanju duhovnik utemeljuje, zakaj se je Gospodu pravično zahvaliti. Hvalospev izraža zahvalo za različne vrste dobrot. Vse je odvisno od dobe cerkvenega leta in značaja bogoslužja. Vsi hvalospevi so lepe hvalnice Bogu. Na koncu hvalospeva duhovnik sklence roke in povabi vernike, da skupaj z njim počastijo Boga vzklikom: Svet, svet, svet si ti, Gospod,... in blagoslovljen si, ki prihajaš v imenu Gospodovem. Hozana na višavah. Celoten hvalospev je najvišja oblika čaščenja Boga in pomeni: Popoln si, naš dobrotnik. Nezamenljiv si! Kdor je pošten, ve, da je naša molitev pogosto prošnja molitev. Ta v velikimeri ustreza naši človeški naravi; prihajamo k Očetu in prosimo. Nazadnje nas je tudi Jezus tako učil. Kljub temu pa je prav, da se Bogu vedno znova zahvaljujemo kot Cerkev. To storimo predvsem pri obhajanju evharistije. Zelo dobro to izraža četrti navadni hvalospev: »Zares je pravično, da tebe, o Bog, skupno hvalijo nebesa in zemlja. Tebi naša hvala ni potrebna, vendar se ti po tvoji dobroti smemo zahvaljevati.« Dar milosti, dar Božje dobrote je naša zahvala Bogu! Ali se zavedamo? Na različne načine izražajo hvalospevi v misalu zahvalo za odrešenje. Duhovnik to stori v imenu vseh. To ni njegova molitev, temveč molitev vseh zbranih pri bogoslužju. Zato na koncu hvalospeva povabi zbrano občestvo k pritrditvi in pridružitvi Božji hvali. Pri tem občestvo prestopi prostor in čas in se pridruži hvalnici nebeških zborov: »Svet, svet, svet ...« Besede poklicnega videnja preroka Izaija (6, 3) postanejo besede kristjanov. Opazna postane slutnja »nebeške liturgije«, kakor jo slikovito opisuje Janezovo Razodetje. Bogoslužje presega meje. Kar tukaj obhajamo v besedi in znamenjih, je predokus prihodnjega veličastva.

SVETA SPOVED

Nekoč sem se peljal na avtobusu skupaj z nekaj starejšimi ljudmi, na poti z letališča. Opazili so, da sem duhovnik in mi začeli postavljati vprašanja. "Ali vi počnete vse te duhovniške stvari?" "Jap." "Tudi spoved?" "Ja, ves čas." Starejša gospa je rekla: "No,

mislim, da bi bilo to najslabše. Bilo bi tako moreče, poslušati vse o grehih ljudi." Povedal sem jim, da je v resnici ravno nasprotno. Skoraj ni boljšega mesta, kot z nekom, ko prihaja nazaj k Bogu. Rekel sem: "Bilo bi moreče, če bi moral gledati nekoga zapuščati Boga; jaz pa sem z njimi, ko prihajajo nazaj k Njemu." Spovednica je prostor, kjer ljudje dovolijo, da Božja ljubezen zmaga. Spovednica je najbolj vesel, najbolj ponižen in najbolj navdihujoč kraj na svetu.

KAJ VIDIM MED SPOVEDJO?

Mislim, da so tri stvari. Prvič, vidim dragoceno Božje usmiljenje v akciji. Redno prihajam iz oči v oči s preplavljajočo, življenjespreminjajočo močjo Božje ljubezni. Vidim Božjo ljubezen od blizu in to me opominja na to, kako dober je Bog. Ni veliko ljudi, ki bi videli, kako Božja daritev na križu nenehno vstopa v življenja ljudi in mehča najtrša srca. Jezus zdravi tiste, ki jih bolijo grehi ... in daje moč tistim, ki obupujejo nad Bogom ali nad življenjem. Kot duhovnik to videvam vsak dan.

VIDIM SVETNIKA V NASTAJANJU.

Druga stvar, ki jo vidim, je oseba, ki se še vedno trudi - svetnik v nastajanju. Ni mi mar, če je to že tretja spoved te osebe v tem tednu; če iščejo zakrament Sprave, to pomeni, da se trudijo. To je vse, kar me zanima. Ta misel je vredna razmisleka: iti k spovedi je znak, da še nisi obupal nad Jezusom. To je eden od razlogov, zakaj je napuh tako smrtonosen. Govoril sem z ljudmi, ki so mi rekli, da nočejo iti k spovedi k svojemu duhovniku, ker jih ima njihov duhovnik res rad in 'misli, da so pridni otroci.' Rekel bom dve stvari o tem.

Ne bo razočaran! Kar bo tvoj duhovnik videl, je le oseba, ki se trudi. Izzivam te, da najdeš svetnika, ki ni potreboval Božjega usmiljenja! (Celo Marija je potrebovala Božje usmiljenje; prejela je usmiljenje Boga na dramatičen in močan način ob spočetju. Bum. Rešeno.)

Pa kaj, če bo duhovnik razočaran! Poskušamo biti tako impresivni s svojimi življenji. Spoved je kraj, kjer nismo impresivni. Spoved je kraj, kjer ta želja umre. Razmisli o tem: vsi drugi grehi imajo sposobnost, da nas pripravijo, da drvimo v spovednico, napuh pa je tisti, ki povzroči, da se skrijemo pred Bogom, ki bi nas lahko ozdravil.

SE SPOMNIM VAŠIH GREHOV? NE!

Zelo pogosto me ljudje vprašajo, če se spominjam grehov ljudi od spovedi. Kot duhovnik se zelo redko, če sploh kdaj, spomnim grehov iz spovednice. Morda se zdi nemogoče, a resnica je, da grehi niso ravno zanimivi. Niso kot zahodi ali meteorski dež ali super-napeti filmi... Bolj podobni so smetem. In če so grehi kot smeti, je duhovnik kot Božji smetar. Če vprašaš smetarja po najbolj gnusni stvari, ki jo je kdaj pobral, mogoče se bo lahko spomnil. A dejstvo je, ko se enkrat navadiš prazniti smetnjake, to neha biti vredno pozornosti, preneha izstopati. Iskreno, ko enkrat spoznaš, da bistvo zakramenta Sprave niso grehi ampak Kristusova smrt in vstajenje, ki zmagujeta v življenju osebe, grehi izgubijo ves lesk in Jezusova zmaga prevzame glavni oder. Pri spovedi se srečamo z življenjspreminjajočo, dragoceno Božjo ljubeznijo, ki nam je dana zastonj, vsakokrat ko zanjo prosimo. Srečamo Jezusa, ki nas opominja: "Vreden/na si, da umrem zate. Tudi v svojih grehah si vreden/na, da umrem zate." Kadar koli nekdo pride k spovedi, vidim osebo, ki je globoko ljubljena od Boga in ki govori Bogu, da Ga ljubi nazaj. To je to. In to je vse.

PRI SPOVEDI VIDIM SVOJO LASTNO ŠIBKOST.

Tretja stvar, ki jo duhovnik vidi, ko posluša spoved, je njegova lastna duša. To je strašljiv kraj za duhovnika. Ne morem vam povedati kako ponižnega me naredi, ko se nekdo približa Jezusovemu usmiljenju preko mene. Nisem prevzet zaradi njihovih grehov; pretresen sem zaradi dejstva, da so bili v svojem življenju sposobni prepoznati grehe, ki sem jih sam v svojem spregledal. To, da slišim ponižnost nekoga, zlomi moj lasten napuh. To je eden najboljših načinov za izpraševanje vesti. Ampak zakaj je spoved tako strašljiv kraj za duhovnika? Strašljiv je zaradi načina, na katerega mi Jezus zaupa, da sem živ znak Njegovega usmiljenja. Nadškof Fulton Sheen je nekoč dejal duhovnikom, da komaj prepoznamo kaj se dogaja, ko nad nekom iztegnemo roko za odvezo. "Ne dojamemo," je dejal, "da prava Kristusova kri kaplja z naših prstov na njihovo glavo in očiščuje spovedanca." Dan zatem, ko sem bil posvečen, smo imeli majhno zabavo in moj oče mi je pripravil zdravico. Celó življenje je delal kot kirurg ortoped in bil je zelo dober. Celó moje življenje so ljudje od časa do časa prihajali k meni in mi povedali kako se je njihovo življenje spremenilo, ker je bil moj oče tako dober kirurg. Tam je bil torej moj oče, stoječ sredi teh ljudi in začel: "Celó življenje sem uporabljal svoje roke, da sem

ljudem ozdravljal bolna telesa. A od zdaj naprej bo moj sin Michael - mislim Oče Michael - uporabljal

svoje roke... (v tem trenutku se mu je zaletelo) Bo uporabljal svoje roke, da bo ozdravljal bolne duše. Njegove roke bodo rešile še več življenj kot so jih moje." Spoved je tako močan kraj. Vse kar moram storiti je ponuditi Božje usmiljenje, ljubezen in odrešenje... Ampak ne želim biti Jezusu v napoto. Duhovnik ni zato, da bi kogar koli sodil. V spovednici je vse, kar moram ponuditi, usmiljenje.

ŽRTVUJEM SE ZA VAS.

Nazadnje, ko duhovnik sliši spoved, prevzema še eno odgovornost. Nekega dne, po faksu, sem se vračal k spovedi po dolgem času in veliko grehah, duhovnik pa mi je za pokoro naložil le 'eno Zdravo Marijo.' "Em, Oče...? Mar niste slišali vsega kar sem povedal?" "Sem." "Se vam ne zdi, da bi moral dobiti več pokore od tega?" Pogledal me je z veliko ljubeznijo in rekel: "Ne. Ta majhna pokora je vse kar bi rad od tebe." Počakal je, nato pa nadaljeval: "A nekaj moraš vedeti... Zate se bom postil naslednjih 30 dni." Bil sem prevzet. Nisem vedel kaj storiti. Povedal mi je, da Katekizem uči, da mora duhovnik opraviti pokoro za vse, ki pridejo k njemu k spovedi. In tam je bil, sprejemajoč težko pokoro za moje težke grehe. To je razlog, da spoved odkriva duhovnikovo lastno dušo; odkriva njegovo voljo žrtvovati se za Kristusa. Naše grehe vidi kot breme, ki ga bo prevzel (z Jezusom!) in ga daroval Očetu, medtem ko nam ponuja Božje usmiljenje. Zapomni si, spoved je vedno kraj zmage. Če si se spovedal/a nekega greha prvič ali pa je to že dvanajst tisoč prvič, vsaka spoved je zmaga za Jezusa. In jaz, kot duhovnik sem pač tam. Tako je... Tam sedim in gledam, kako Jezus vsak dan pridobiva svoje otroke nazaj. To je zares čudovito. Mike Schmitz

3 RAZVADE, KI SLABO VPLIVAJO NA VAŠ DAN

1. razvada: takoj ko se zbudite, pregledate elektronsko pošto in svoja socialna omrežja Vaš pametni telefon je olajšal pot do te precej nespametne razvade. Komaj se zbudite, že preverjate elektronsko pošto, novosti na WhatsAppu, Facebooku, Twitterju ali toliko drugih socialnih omrežjih, na katerih ste morda aktivni. V čem je težava te razvade? Preprosto: še preden se zjutraj povežete sami s seboj in z Bogom, se že povezuje z življenji drugih, njihovimi opravki in delom, mnenji, težavami ... S tem dovolite, da poplava zunanjih vplivov začne usmerjati dan namesto vas. Tok dogodkov

vas odnese, ne osredotočite se na to, kar je za vas v tem dnevu pomembno. Niste protagonist, ki zavestno začenja dan z umirjenostjo, z molitvijo zahvale in izročitve; ki poskrbi za svoje osnovne higienske potrebe in videz; ki se močno pretegne in začuti sonce in sapo, pa čeprav samo skozi okno; ki z nasmehom in poljubom pozdravi svojo družino; ki mirno spi je jutranjo kavo in se pripravi na produktiven in konstruktiven delovni dan.

2. razvada: navsezgodaj zjutraj berete ali gledate slabe novice Nič novega. Mediji dajo vedno prednost temu, kar ljudje poslušajo. In svet, ki se ne zna osredotočiti, zanima tisto, kar je destruktivno: nesreče, tragedije, kriza, težave, delitve, nevarnosti, grožnje ... Seveda je treba vedeti za težave v svetu (dokler je namen pripomoči k rešitvi, ne le 10 to, da godrnjamo vsevprek), ampak začetek dneva res ni najbolj primeren trenutek, da se seznanimo z dogajanjem v svetu. Slabe novice krepijo jezo in strah, to dvojje pa spodbuja nastanek kortizola, stresnega hormona. Odmerka kortizola, ki se mu lahko izognete, navsezgodaj zjutraj res ne potrebujete. Spoštujte umirjenost in harmonijo na začetku novega dneva.

3. razvada: že takoj zjutraj ste preveč zaskrbljeni zaradi delovnih obveznosti Dneva še niste niti dobro začeli, pa ste že zaskrbljeni zaradi različnih obveznosti. Prezgodnja zaskrbljenost je nepotrebna in škodljiva. Portugalski jezik pozna odlično besedo za "prezgodnjo zaskrbljenost": preocupação. Preocupação torej pome ni zaposlovanje misli s tokom dogodkov, ki se jim v danem trenutku še ne morete produktivno posvetiti, brezplodno razmišljanje pa pomeni ustvarjanje napetosti in tesnobe ter pomanjkanje osredotočenosti že v prvih trenutkih dneva. Raje se umirite in mirno začnite nov dan. Vsako dejanje ima svoj čas in vsako dejanje mora biti opravljeno ob svojem času. Naučite se živeti v danem trenutku. Če ob jutranji kavi že mislite ali govorite o tem, kaj mora biti narejeno čez dan, potem niti ne delate niti mirno ne pijete jutranje kave. Prispevek je nastal po izvirniku, ki ga je objavila brazilska Aleteia. Prevedla in priredila Maja Pintarič.

KAKO PREPREČITI, DA BO OTROK POSTAL MAMIN SINČEK? "Vzgajati mora oče, mama naj bo le asistentka"

Mamin sinček se v kritičnih situacijah ne zna oz. ne zmore odločati, saj je "kastiran", opozarja Andrej Perko

Mamini sinčki z mamo sobivajo v nezdravi navezanosti, ki jo zaradi občutkov krivde zelo težko prekinejo, tudi v primeru, da se je

zavedajo. Kako prerezati popkovino? Nekaj izhodišč daje pogovor s psihologom in psihoterapevtom Andrejem Perkom.

Obstaja kliše, da so Italijani mamini sinčki. Jih je v Italiji res več kot drugod, več kot v Sloveniji? To je problem vse zahodne družbe. Emancipacija žensk, ki so po trditvah feministk enake moškim v vsem, tudi v biološkem smislu, je nesmisel. Porušila so se vsa razmerja, prišlo je do krize družine in spremenjene vloge očeta in matere. Očetove avtoritete v vzgoji ni več.

Današnja družba meni, da človek zmore vse, zato omejitve ne obstajajo več. Iz takih stališč izhaja, da je vseeno, ali je oče v družini prisoten ali ga ni. Moškega ne potrebujemo več, saj matere prevzamejo vso vzgojo. Posledica je, da se moški ne znajo postaviti zase in se feminizirajo. Ne razumite me napak, hvala Bogu, da imajo ženske takšne možnosti kot moški. A to ne pomeni, da so enake kot oni. Brez vzgoje, kjer je prisoten moški lik oz. vertikalna avtoriteta, ni družbe.

Kakšni partnerji so mamini sinčki? Mamini sinčki so odvisni od mame in imajo do nje velik občutek dolžnosti. Če ji ne zadostijo in ne rešujejo svojih težav ter težav lastne matere, imajo občutek krivde. Ko se spustijo v odnos z žensko, so z eno ali obema nogama psihološko pri materi, fizično pa pri ženi.

Značilnost slovenske družbe je tudi skupno življenje tašče in sina ter njegove žene pod skupno streho. Snahe, ki pridejo v to družino, tašče ne prenesejo, saj se te vtikajo v njeno življenje, povrh vsega pa tašča še vedno "ureja" svojega sina. On ureja stvari z mamo, ne pa z ženo. Preden žena spozna, da je poročena z maminim sinčkom, mine nekaj let. Ko pride do te ugotovitve, do moža nima več spoštovanja.

Žena moža nikakor ne sme deliti z mamo. Pri vsem tem se dogaja nekakšen incest.

Kako pa mamini sinčki delujejo na delovnem mestu?

Predvsem je marsikaj odvisno od osebnostne strukture. Če se tak moški znajde v vlogi šefa, je lahko "pasji" do podrejenih in uklonljiv do nadrejenih. Boji pa se avtoritete, zlasti ženske. Ženske jih z lahkoto vrtijo okrog prsta. Ker še ni odrezal popkovine, se ne more osamosvojiti. To pomeni, da se v kritičnih situacijah ne zna oz. ne zmore odločati, saj je "kastiran". Nenehno potrebuje materino odobravanje.

Govorite le v ednini. Je mogoče, da je v eni družini več materinih sinčkov?

Gre predvsem za edince, ki jih vzgajajo kot genije. Od njih to

zahtevajo, zato postanejo narcisi. V primeru, da ne zadostijo željam mater, postanejo spregledani. Ne prihaja do fizičnega nasilja nad njimi, temveč do psihičnega. Tako se ne morejo razviti v ljudi s polnim zaupanjem.

Če je v družini več otrok, vlada druga dinamika, saj se otroci vzgajajo med seboj. Če so starši patološki, je spet drugače. Ni rečeno, da so vsi sinovi iz patoloških družin obsojeni na patologijo, je pa večja verjetnost, da se ta razvije.

Ženske načeloma ne marajo materinih sinčkov. Kako tem torej uspe dobiti resna dekleta? Jih znajo tako zelo očarati?

Ženske so malce nezrele, to govorim iz prakse. Fantje, ki so v redu, korektni, pridni, neproblematični in študirajo, jim niso zanimivi. Zanje mora biti moški malo bolj zanimiv, poseben, rahlo problematičen in menijo, da ga bodo one z ljubeznijo tako ali tako spremenile.

A resničnost je žal takšna, da se opečejo. Takšni moški so nezanesljivi, narcisoidni in zadovoljujejo le svoje potrebe. Krasne ženske od 30. do 40. leta ne dobijo "pametnega" moškega. Rade bi ga dobile, a jih ni več. Ostanajo le problematični. Pametne ženske so do 25. leta vse dobre moške že dobile.

Kakšen je pravi odnos sinov do svojih mam?

Vzgajati mora oče, mama naj bo le asistentka. Pri vzgoji je mama ravno tako pomembna, a oče prepoveduje, zapoveduje in ima kot moški spol moč – če je seveda zrel in če mama razume tak način vzgoje.

V nasprotnem primeru se mama vtika tudi v njegovo vzgojo ter očeta izrine ven. Običajen moški se ob tem umakne, saj se z ženo ne bode. Mame sinove psihološko zlorabijo in z njimi rešujejo probleme, zato otroci postanejo njihovi psihološki partnerji. Sinovi se čutijo dolžni pomagati, saj so mame "reve". Tak odnos se vleče tudi v poznejši čas.

Naloga očeta naj bi bila, da otroka (sina ali hčer) pošlje v svet, ga odtrga od matere. Mama jih ne zmore spustiti. Le tako si lahko otrok ustvari novo družino.

Naj poudarim, da to ne pomeni fizične odmaknjenosti, gre za psihološke meje. V nasprotnem primeru bo imel otrok vedno občutek krivde. Posledica so razočarana mlada dekleta, ki pripovedujejo, da ni več "normalnih" fantov. Fantje se zakajajo, pijejo. Deklet več ne osvajajo, za to sploh nimajo energije. Temu primerno so one tiste, ki jih morajo "sprovocirati".

Kaj je hujša patologija – biti mamin sin ali mamina hčerkica?

Vsaka patologija je po svoje huda, le kaže se v drugačni obliki. Tudi hčere so lahko zlorabljene. Dogaja se, da mora ena hči ostati doma, da bo skrbela za ostarelo mater, ker sinovi ne bodo. Pride do tega, da hčeram onemogočijo, da bi si izbrale moškega, zato se te niti ne poročijo. Nekatero matere so nad moškimi razočarane, zato se negativen odnos do moških prenese na hčere. Moški svet za hčere postane negotov, nevaren, zato raje ostanejo pri materi, s katero vzdržujejo bolno simbiozo. Čeprav se dogaja kopica borb med njima, ne moreta iti narazen.

Če se je kdo v vlogi maminega sinka prepoznal, kaj so prvi koraki, ki jih mora storiti? Mora se odcepiti, kar mu je samemu težko narediti. Potrebuje terapijo, da ozaveš problem, ki ga sam ne zmore. Zanj je njegovo obnašanje normalno, le žena oz. dekle je tista, ki pritiska nanj. Ženo ima za sovražnika, mama pa to podpihuje. Vsa krivda pristane na ženi, ki je zoprna, zlobna, ne mara njegove "krasne" mame. Posledično lahko pride do zakonske krize. Mnogi zakoni razpadejo zaradi navezanosti na primarno družino.

Žena od moža zahteva spremembe; želi, da se usmeri v svojo družino in z materjo prekine tovrsten simbiotični odnos. To sam težko napravi zaradi občutka krivde in dolžnosti. Problem lahko ozaveš hitro, a sam proces traja nekaj let. Ocenjujem, da proces čiščenja primarnih vezi traja od 3 do 4 leta. Rezultat preobrazbe je, da moški vstopa v odnos s starši brez občutka krivde in dolžnosti. Treba se je zavedati, da bo mati vedno imela ista pričakovanja. On je tisti, ki postavlja meje in ji ne dovoli, da z njim manipulira.

Se je bolje lotiti individualne ali partnerske terapije?

Boljša kot individualna je partnerska terapija. Najboljša pa je vsekakor skupinska. Tam se moški lahko sreča z ljudmi s podobnimi izkušnjami, ki so že šli čez ta proces.

Je na terapijo dobro povabiti tudi taščo?

Mož in njegova žena morata razčistiti zadeve, ne tašča. Tašča tukaj ni pomembna. Sicer pa se tašče niso pripravljene spreminjati. Pomembno je, da se rešita sin in njegova žena. Le tako se stvari uredijo. (*Aleteia*)

ŽUPNIJSKA CERKEV: V letu 2021 bomo odplačevali naš dolg, ki ga imamo do nadškofije. Priporočam se vam za vaše darove. ŽUPNIJSKI TRR: SI56031271000010674

